

Canvi de parelles

Del partit on Ángel Sanchis Perales, Carlos Manglano i Ignacio Gil Lázaro manaven, els conservadors valencians han passat a una formació més teledirigida encara per Madrid-Fraga. I amb un fum de vells dirigents en bancarrota. Quirós, Barberá, Fuster i Lázaro ara són a la reserva. Agramunt ha guanyat contra tots.

Ismael L. Belda

home *frontissa* en les decisions municipals. El regidor **Francesc Bueno** ara milita amb els populars i, l'última gran catàstrofe, el també regidor **José Ignacio García Ninet** ja té un peu fora, rondant la porta dels mixtos. Ninet va ser l'únic regidor que s'oposà amb fermesa a la destitució del secretari i assessor dels centristes a l'ajuntament, l'advocat **Manuel de la Llave**, separat sense contemplacions per **Fermin Artagoitia**.

García Ninet, ex-degà de la Facultat de Dret i representant municipal centrista a la Fira de Mostres, compartia moltes afinitats sobre orientació política amb **De la Llave**, un militant que estava *fitxat* per haver-se atrevit a plantar cara a **Artagoitia** en una llista alternativa d'eleccions internes.

No obstant això, el rerefons de l'assumpte és un altre. Tant **De la Llave** com **Ninet** i, des d'una altra banda de la geografia, **Pere Gozalbo**, s'han mostrat contraris a una política d'enderrocament i persecució als socialistes.

L'ordenada per **Suárez-Caso-Campillo**. A les Corts, **Gozalbo** es va mostrar partidari d'una major contundència centrista, però d'una disposició constructiva amb el PSOE davant de la dreta del PP o d'Unió Valenciana.

A l'Ajuntament del Túria, **García-Ninet** i **De la Llave** han rebutjat repetidament el pacte centre-dreta per una possible moció de censura contra **Clementina Ródenas**, l'alcaldeessa. **Ninet**, si prospera la moció, desobeirà **Artagoitia** per a votar a favor de la continuïtat de **Clementina**.

Aquests problemes no són una novetat. Contra el rei del centrisme valencià, **José Luis Boado**, gerent d'immobiliàries que ingressà en la UCD pre-CDS en 1982, el mateix any que **Artagoitia**, assessor jurídic d'algunes de les seues empreses, s'han alçat sempre veus de rebel·lia. Veus que mai han pogut guanyar, però que han criticat de forma categòrica l'estil de comandament de **Boado** i **Martínez-Campillo**, els amos de la finca centrista.

Simplement per fer memòria, recordar que tots els militants que al 1986 gosaren enfrontar-se als *capos* en una llista alternativa d'integració, candidatura que encapçalà el professor **Manuel Martínez Sospedra**, van ser expedientats, amonestats o expulsats. Molts d'aquests acusaren sense embuts **Boado** de «dreta dura lligada a l'Opus», i el seu grup, de ser un «clan familiar vinculat per relacions laborals en què no hi ha cap debat polític». □

Martín L. Quirós, l'home fort del PP a l'Ajuntament de València com a portaveu dels conservadors, aspirava al tercer lloc de la candidatura al Congrés de Madrid. No obstant això, en les primeres picabaralles ja passà a ocupar el sisè lloc de la llista, i en la papereta definitiva que va eixir divendres passat de l'avinguda de l'Oest, on hi ha la seu valenciana del PP, va aparèixer com a candidat quinzè. **Quirós**, que de tota manera no podria aconseguir l'acta de diputat —els populars han fet una previsió de cinc congressistes per València—, pagà així el seu enfrontament amb l'aparell dirigit per **Ángel Sanchis Perales** en connexió directa amb **Fraga**. I pagava també les seues discrepàncies amb el diputat autonòmic **Jorge Lamparero** i amb **Vicent Igual** i diversos càrrecs del partit per la formació-composició del comitè electoral.

El viatge de **Quirós** per la llista popular tan sols és una anècdota en el rebombori de noms i llocs que ha viscut el PP les dues últimes setmanes. Així, el dirigent liberal **Carlos Manglano** s'evaporà d'aspirant al Congrés i al Senat, i quedà a la reserva fins a les autonòmiques; el president provincial de València, **Ignacio Gil Lázaro**, que rondava pel segon lloc a la Cambra Alta, ni figura a la llista i, per voluntat de **Manuel Fraga** i **Ángel Sanchis Perales**, entra de cap de llista a la papereta secundària del Senat. D'altra banda, i més sorprenent encara, **Juan Antonio Montesinos**, un fidel seguidor de les consignes de Génova-Madrid, no menys que president *de facto* dels populars valencians, com a president de la gestora que provisionalment controla l'organització, ha acabat de tercer en la formació alacantina al Congrés, darrere d'un nou *cuñero*, l'ex-secretari general adjunt del PP, **Federico Trillo**, i del també diputat com **Montesinos**, **José Cholbi**, l'home de ferro de la Marina Alta. **Montesinos** ha consentit que **Trillo** fóra primer, i no ha tingut més re-

Pere Agramunt, el gran triomfador.

mei que suportar un autèntic perill als talons: el quart congressista, **Luis Fernando Cartagena**, alcalde d'Oriola i ferm popular en ascens que ha estat corroborat per una nombrosa tropa conservadora com a cap de llista en lloc de *l'ala Delta Trillo*. A les passades eleccions **Montesinos** també soportà un altre *cuñero*, l'ex-ministre **Juan Rovira Tarazona**.

Castelló-província no té problemes, perquè l'ex-president regional del PP, **José María Escuin**, obrira de nou la llista de la dreta. Però, tornant a València, tot és un ball curiós de vencedors i marginats. L'entrada al PP de **Pere Agramunt**, un home de **José Antonio Segurado**, ex-president de la versió valenciana de CEOE, la CEV, ho va canviar tot.

Agramunt, que manté fitxa popular des de la primavera d'enguany, ha volat ràpidament més enllà de la lluna. És el primer de la llista a San Jerónimo-Madrid, és el candidat a president regional dels conservadors valencians i és també, tirant fora la *crítica Rita Barberá*, l'esperada promesa popular per a governar la Generalitat. Ocupa, a més, la proa de la candidatura per

Sanchis Perales a Madrid i Rita Barberá fora de llistes.

València, havent desplaçat el que va ser *cantero* en les generals de 1986, el madrileny ex-tresorer d'AP-PP, **Àngel Sanchis Perales**, que ara ha tornat a la capital d'Espanya per obra i gràcia de la voluntat d'Agramunt i del permanent descontentament de l'equip valencià dels populars. **Perales** es trobava en desavantatge a València i avui és setè

per Madrid, per sota d'**Aznar** i **Martín Villa**.

Però hi ha més sorpreses rellevants en plena pre-campanya. La dimissió, «per falta d'ajuda, suport i representació» de la diputada autonòmica i presidenta del grup popular de les Corts Valencianes, **Rita Barberá**, i del seu portaveu, **José Rafael García-Fuster**,

ha estat la gran canonada del mes. **Barberá** i **Fuster** s'havien enfrontat profundament a **Sanchis Perales**, i, contra les seues teories i les de **Montesinos** —«la regionalització és una entelèquia»—, demanaven una major identitat regional del PP. **Barberá** i **Fuster** també s'havien oposat, al igual que **Martín Quirós**, a la gestora que ha ajornat el Congrés conservador popular fins a desembre —havia de ser a l'octubre—, i que està copada pels *oficialistes*.

A la llista popular ha aparegut, en pujada astronòmica, el catedràtic de Dret a Madrid, **Gaspar Ariño**, segon al Congrés, un jurista molt estimat per **Fraga** que ha fet descendir el dirigent cristià **García Margallo**. **Vicent Hernández**, president de l'Associació Valenciana d'Agricultors, en quedà definitivament fora, i **José Luis Ibarra**, portaveu del PP a la Diputació i candidat contra **Agramunt** al congrés de desembre, baixa fins al setzè pis de la llista. **Ibarra**, que junt amb **Barberá** havia demanat a **Fraga** més poder regional, ha intentant firmar amb **Agramunt** un pacte de suport, a canvi de ser vice-president provincial el dia que l'ex-capitost patronal passe a ser president regional. Però, com sempre, les ordres de **Fraga** són sagrades. □

El món de l'any mil en una obra que és alhora el retrat de l'època dels trobadors i una novel·la de cavalleries apassionant. Un dels grans èxits del llibre català dels últims anys, ara en edició de butxaca. Més de 30.000 exemplars venuts.

El Cangur, 118. 208 pàgines

La història d'una noia marcada per un destí tràgic en una novel·la escrita per Yann Queffelec, premi Goncourt. Un dels joves novel·listes francesos més prestigiosos de l'actualitat.

El Balanci, 221. 192 pàgines

La sorpresa més esclatant que s'ha donat a conèixer en la literatura italiana en els últims deu anys: un genial *outsider*.

Venècies, 23. 200 pàgines